

C A R T E R

1. *Creatief met spontane ontbranding*

Carter hier.

Hoor eens, we hebben geen tijd voor een uitgebreide inleiding. Ik moet dit verhaal snel vertellen, anders zijn we allemaal dood.

Als je niet naar onze eerste opname hebt geluisterd... Aangenaam kennis te maken, de Egyptische goden lopen vrij rond in de moderne wereld, een stel tovenaars dat zich het Huis des Levens noemt probeert hen tegen te houden, iedereen haat Sadie en mij, en een grote slang staat op het punt de zon op te slokken en de wereld te vernietigen.

[Au! Waar was dat nou weer goed voor?]

Sadie gaf me net een stomp. Ze zegt dat ik je te bang maak. Ik moet even dimmen, rustig worden en bij het begin beginnen.

Mij best. Maar persoonlijk vind ik dat je inderdaad maar beter bang kunt zijn.

We hebben deze opname gemaakt om je te laten weten wat er allemaal echt gebeurt en hoe het is misgegaan. Je zult een hoop mensen tegenkomen die onzin over ons verkondigen, maar wij waren niet verantwoordelijk voor die sterfgevallen. En die slang was ook niet onze schuld. Tenminste... niet echt. Alle tovenaars ter wereld moeten de handen ineenslaan. Anders maken we geen schijn van kans.

Nou, hier komt het verhaal. Je moet zelf maar besluiten wat je ervan vindt. Het begon allemaal toen we Brooklyn in brand staken.

Het had een simpele klus moeten zijn: het Brooklyn Museum binnenglijpen, een bepaald Egyptisch voorwerp lenen en wegkomen zonder te worden betrapt.

Nee, het was geen roof. We zouden het voorwerp uiteindelijk heus weer hebben teruggebracht. Maar we zagen er natuurlijk wel een beetje verdacht uit: vier jongeren in zwarte ninjakleding op het dak van het museum. O, en een baviaan, ook als ninja verkleed. Absoluut verdacht.

Het eerste wat we deden was onze rekruten, Jaz en Walt, eropuit sturen om het zijraam open te maken, terwijl Chufu, Sadie en ik de grote glazen koepel midden op het dak bestudeerden, want dat moest onze vluchtweg worden.

Onze vluchtweg zag er niet best uit.

Het was allang donker en het museum had gesloten moeten zijn. Maar er straalde licht door de koepel naar buiten. Binnen, een meter of twaalf onder ons, praatten en dansten honderden mensen in avondkleding in een balzaal zo groot als een vliegtuighangar. Er speelde een orkest, maar door de wind die in mijn oren raasde en mijn klapperende tanden kon ik de muziek niet horen. Ik bevroor zowat in mijn linnen pyjama.

Tovenaars horen linnen te dragen omdat dat de magie niet verstoort, en in de Egyptische woestijn is dat waarschijnlijk een uitstekende gewoonte, want daar is het bijna nooit koud en regenachtig. Maar in maart in Brooklyn... duidelijk minder geschikt.

Mijn zusje Sadie leek geen last te hebben van de kou. Zij was de sloten van de koepel open aan het maken terwijl ze meenuriede met een liedje op haar iPod. Ik bedoel, kom op nou. Wie neemt er nu zijn eigen muziek mee als je in een museum gaat inbreken?

Ze droeg net zulke kleren als ik, alleen had zij er legerkistjes on-

der aan. In haar blonde haar zaten roodgeverfde lokken – heel subtiel voor een ondergrondse missie. Met haar blauwe ogen en lichte huid lijkt ze helemaal niet op mij, maar dat vinden we allebei prima. Het is altijd fijn om te kunnen ontkennen dat dat gekke meisje naast me mijn zusje is.

‘Jij zei dat het museum verlaten zou zijn,’ klaagde ik.

Sadie hoorde me niet, tot ik de oordopjes uit haar oren trok en het nog een keer zei.

‘Ja, dat was ook de bedoeling!’ Ze zal het ontkennen, maar na drie maanden in de Verenigde Staten te hebben gewoond begon ze haar Engelse accent kwijt te raken. ‘Op de website stond dat het om vijf uur zou sluiten. Hoe kon ik nou weten dat er een bruiloft zou zijn?’

Een bruiloft? Ik keek naar beneden en zag dat Sadie gelijk had. Sommige dames droegen een perzikkleurige bruidsmisjesjurk. Op een van de tafels stond een gigantische, witte bruidstaart die uit meerdere lagen bestond. Twee groepen mensen hadden de bruid en bruidegom op stoelen in de lucht getild en liepen nu met hen door de zaal, terwijl hun vrienden klappend om hen heen dansten. Volgens mij konden die twee stoelen elk moment tegen elkaar aan botsen.

Chufu tikte op de ruit. Zelfs in zwarte kleren ging hij niet bepaald op in het donker met zijn goudkleurige vacht, om over zijn felrode neus en achterwerk nog maar te zwijgen.

‘Agh!’ gromde hij.

Aangezien hij een baviaan was, kon dat van alles betekenen, van ‘Kijk, daar staat eten’ of ‘Die ruit is vuil’ tot ‘Hé, die mensen doen iets stoms met stoelen.’

‘Chufu heeft gelijk,’ zei Sadie. ‘Het zal niet meevallen om dwars door dat feestje heen naar buiten te glippen. Misschien kunnen we doen alsof we onderhoudsmonteurs zijn...’

‘Ja, hoor,’ zei ik. ‘Pardon. Vrij baan voor vier jongeren met een levensgroot standbeeld. We laten hem even door het dak omhoog zweven. Let maar niet op ons.’

Sadie draaide met haar ogen. Ze haalde haar toverstok tevoorschijn – een gebogen staaf van ivoor waarin afbeeldingen van monsters waren gekerfd – en wees ermee naar de rand van de koepeel. Er lichtte een goudkleurige hiëroglief op en het laatste hangslot klikte open.

‘Nou, als we dit niet als uitgang kunnen gebruiken,’ zei ze, ‘waarom maak ik het dan open? Kunnen we niet gewoon langs dezelfde weg naar binnen en naar buiten gaan? Door het zijraam?’

‘Heb je me niet gehoord? Dat standbeeld is gigantisch. Het past nooit door het zijraam. En dan zijn er nog de valstrikken...’

‘Morgenavond nog maar eens proberen, dan?’ vroeg ze.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Morgen wordt alles ingepakt voor een rondreizende tentoonstelling.’

Ze trok haar wenkbrauwen op, op die irritante manier van haar. ‘Als iemand ons wat ruimer van tevoren had verteld dat we dat standbeeld moesten stelen...’

‘Hou maar op.’ Ik wist nu al waar dit gesprek naartoe ging, en we schoten er niets mee op als Sadie en ik de hele avond op het dak gingen staan bekvechten. Ze had natuurlijk gelijk. Ik had het haar niet erg ruim van tevoren verteld. Maar ja, mijn bronnen waren ook niet bepaald betrouwbaar. Nadat ik wekenlang om hulp had gevraagd, had ik eindelijk een tip gekregen van mijn maatje Horus, de valkgod van de oorlog, die me in mijn dromen toesprak: *O, trouwens, dat voorwerp dat je zoekt? Het voorwerp dat wel eens de sleutel zou kunnen zijn tot het redden van de hele wereld? Dat staat al dertig jaar pal bij jullie om de hoek, in het Brooklyn Museum, maar morgen wordt het verscheept naar Europa, dus ik zou maar opschieten als ik jou was. Je hebt vijf dagen om erachter te komen wat je ermee moet doen, anders zijn we allemaal reddeloos verloren. Succes!*

Het liefst had ik hem stijf gevloekt omdat hij het me niet eerder had verteld, maar dat zou geen enkele zin hebben gehad. De goden zeggen pas iets als zij daar zin in hebben, en ze hebben weinig gevoel voor stervelingentijd. Dat wist ik omdat ik een paar maan-

den geleden mijn hoofd een poosje met Horus had gedeeld. Ik had nog steeds last van een paar van zijn antisociale gewoonten, zoals de aandrang om op kleine, pluizige knaagdiertjes te jagen of mensen uit te dagen tot een gevecht op leven en dood.

‘Laten we ons gewoon aan het plan houden,’ zei Sadie. ‘Door het zijraam naar binnen, het standbeeld zoeken en het door de balzaal laten zweven. Als het zover is, bedenken we wel wat we met de bruiloftsgasten doen. Misschien kunnen we een afleidingsmanoeuvre gebruiken.’

Ik fronste mijn voorhoofd. ‘Een afleidingsmanoeuvre?’

‘Carter, je maakt je veel te veel zorgen,’ zei ze. ‘Het gaat vast prima. Tenzij jij een beter idee hebt?’

Nee, dus. Dat was nou net het probleem.

Je zou denken dat magie alles makkelijker maakt. In werkelijkheid wordt het er meestal alleen maar ingewikkelder op. Er waren altijd ontelbaar veel redenen waarom een bepaalde spreuk in een bepaalde situatie niet werkte. En anders werd je wel gedwaarsboond door andere magie, zoals de beschermende spreuken waarmee dit museum werd beschermd.

We wisten niet wie ze had aangebracht. Misschien was een personeelslid van het museum stiekem een tovenaars – dat was niet ongebruikelijk. Onze eigen vader had zijn doctoraat in de egyptologie als dekmantel gebruikt om bij bepaalde voorwerpen te kunnen komen. Bovendien heeft het Brooklyn Museum de grootste collectie magische Egyptische papyrusrollen ter wereld. Daarom had onze oom Amos zijn hoofdkwartier opgeslagen in Brooklyn. Er waren heel veel tovenaars die goede redenen hadden om de schatten van het museum te beschermen of met valstrikken te omringen.

Hoe dan ook waren er behoorlijk nare vervloekingen uitgesproken over de deuren en ramen. We konden geen magische poort naar de tentoonstelling openen, of een shabti – een van de magische aardewerken standbeelden die ons in de bibliotheek dienden – gebruiken om het voorwerp voor ons op te halen.

We moesten het zelf gaan halen, en als we een fout maakten, konden we de verschrikkelijkste vervloekingen over ons afroepen: monsterlijke bewakers, plagen, branden, exploderende ezels (niet lachen, die wil je echt niet tegenkomen).

De enige uitgang die niet met valstrikken was omgeven, was de glazen koepel boven op de balzaal. Kennelijk waren de museumbewakers niet bang dat dieven zouden proberen voorwerpen door een opening twaalf meter boven de grond naar buiten te laten zweven. Of misschien zat er wel degelijk een valstrik op de koepel, maar was die gewoon zo goed verborgen dat wij hem niet konden ontdekken.

We moesten het hoe dan ook proberen. We hadden maar één nacht om het voorwerp te stelen – sorry, te lénen. Daarna hadden we nog vijf dagen om erachter te komen wat we ermee moesten doen. Ik ben toch zo dol op deadlines.

‘Zullen we maar gewoon beginnen en improviseren?’ vroeg Sadie.

Ik keek naar de bruiloft en hoopte maar dat we hun bijzondere avond niet zouden vergallen. ‘Ja, laten we dat maar doen.’

‘Mooi,’ zei Sadie. ‘Chufu, blijf jij maar hier om de wacht te houden. Open de koepel zodra je ons ziet aankomen, ja?’

‘Agh!’ zei de baviaan.

Mijn nek prikte. Ik had het gevoel dat deze inbraak helemaal niet zo mooi zou eindigen.

‘Kom mee,’ zei ik tegen Sadie. ‘Laten we kijken hoever Jaz en Walt zijn.’

We lieten ons op de richel bij de tweede verdieping zakken, waar de Egyptische collectie was gehuisvest.

Jaz en Walt hadden hun werk uitstekend gedaan. Met duct tape hadden ze vier Zonen van Horus-beeldjes aan de randen van het raam bevestigd, en ze hadden hiërogliefen op het glas getekend tegen de vervloekingen en het gewone alarmsysteem.

Toen Sadie en ik naast hen neerkwamen, leken ze in een serieus gesprek verwickeld te zijn. Jaz had Walts handen vast. Dat verraste

me, maar Sadie nog meer. Ze maakte een piepgeluidje, als een muis die wordt vertrapt.

[Jawel, dat deed je wel. Ik heb het zelf gehoord.]

Wat kon het Sadie schelen? Oké, vlak na oud en nieuw, toen Sadie en ik onze *djed*-amulet als baken gingen gebruiken om jongeren met magisch talent naar ons hoofdkwartier te lokken, hadden Jaz en Walt als eersten gereageerd. Ze waren nu al zeven weken bij ons in opleiding, langer dan de anderen, dus we hadden hen vrij goed leren kennen.

Jaz was een cheerleader uit Nashville. Voluit heette ze Jasmine, maar zo zou ik haar maar niet noemen als ik jou was, tenzij je in een struik wilt worden veranderd. Ze was mooi, zoals blonde cheerleaders dat wel vaker zijn – niet echt mijn type – maar je móést haar wel aardig vinden, want ze was lief tegen iedereen en altijd bereid te helpen. Ze had ook talent voor genezende magie, dus het was heel fijn om haar erbij te hebben voor het geval er iets misging, wat bij Sadie en mij 99 van de 100 keer het geval was.

Vanavond had ze haar haar weggestopt onder een zwarte bandana. Over haar schouder hing haar tovenaarsstas, met het teken van de leeuwengodin Sekhmet erop.

Ze zei net tegen Walt: ‘We bedenken er wel iets op’, toen Sadie en ik naast hen neerkwamen.

Walt keek beschaamd.

Hij was... Tja, hoe moet ik Walt omschrijven?

[Nee, dank je, Sadie. Ik ga hem niet omschrijven als ‘een lekker ding’. Je wacht maar op je beurt.]

Walt was veertien, net als ik, maar hij was lang genoeg om basketbal te spelen. Hij had er ook de juiste bouw voor – slank en gespierd – en die gozer had echt enorme voeten. Zijn huid was zo bruin als een koffieboon, een beetje donkerder dan de mijne, en zijn haar was gemillimeterd, zodat het als een schaduw op zijn hoofd lag. Ondanks de kou droeg hij een zwart mouwloos shirt en een korte trainingsbroek. Dat waren niet bepaald standaardtove-

naarskleren, maar met Walt zocht je liever geen ruzie. Hij was de eerste rekrut die naar ons toe was gekomen – helemaal vanuit Seattle – en hij was een geboren *sau*, oftewel amulettenmaker. Om zijn hals hingen een heleboel gouden kettingen met magische amuletten, die hij zelf had gemaakt.

Hoe dan ook, ik was er vrij zeker van dat Sadie jaloers was op Jaz en dat ze Walt erg leuk vond, al zou ze het nooit toegeven, omdat ze de afgelopen maanden had lopen sippen over iemand anders – een god, om precies te zijn – op wie ze een oogje had.

[Ja, al goed, Sadie, ik zal het er voorlopig niet meer over hebben. Maar het valt me op dat je het niet ontkent.]

Toen we hun gesprek onderbraken, liet Walt Jaz' handen heel snel los en deed hij een pas naar achteren. Sadies blik ging van de een naar de ander terwijl ze probeerde uit te vogelen wat er aan de hand was.

Walt schraapte zijn keel. 'Het raam is klaar.'

'Hartstikke goed.' Sadie keek naar Jaz. 'Wat bedoelde je toen je zei dat jullie er wel iets op zouden bedenken?'

Jaz deed haar mond open en dicht als een vis op het droge.

Walt antwoordde in haar plaats: 'Je weet wel. Het boek van Ra. We bedenken er wel iets op.'

'Ja!' zei Jaz. 'Het boek van Ra.'

Ik kon merken dat ze logen, maar ik had er niets mee te maken of ze elkaar leuk vonden. We hadden geen tijd voor gedoe.

'Oké,' zei ik voor Sadie een betere verklaring kon eisen. 'Laat het feest beginnen.'

Het raam zwaaide soepel open. Geen magische ontploffingen. Geen alarmbellen. Ik slaakte een zucht van verlichting en liep de Egyptische vleugel binnen. Zou het ons dan toch lukken om deze klus te klaren?

De Egyptische voorwerpen riepen allerlei herinneringen op. Tot vorig jaar had ik het grootste deel van mijn leven met mijn vader de wereld over gereisd terwijl hij van museum naar museum trok

om lezingen te geven over het oude Egypte. Dat was voordat ik te weten kwam dat hij een tovenaar was, voordat hij een hele groep goden vrijliet en ons leven een stuk ingewikkelder werd.

Nu kon ik niet meer naar een Egyptisch kunstwerk kijken zonder me ermee verbonden te voelen. Ik rilde toen we een standbeeld van Horus passeerden – de valkgod die afgelopen Kerstmis in mijn lichaam had gehuisd. We liepen langs een sarcofaag, en ik moest eraan denken dat de kwade god Seth onze vader in het British Museum in een gouden kist had opgesloten. Overal hingen afbeeldingen van Osiris, de god van de dood met zijn blauwe huid, en ik dacht eraan dat mijn vader zichzelf had opgeofferd om de nieuwe gastheer van Osiris te worden. Op dit moment was onze vader ergens in het magische rijk Doeat de koning van de onderwereld. Ik kan niet eens beschrijven hoe raar het is om een vijfduizend jaar oud schilderij van een blauwe Egyptische god te zien en te denken: ja, dat is dus mijn vader.

Alle kunstvoorwerpen leken wel familieaandenkens: een toverstok die precies leek op die van Sadie; een afbeelding van de slangluipaarden die ons ooit hadden aangevallen; een bladzijde uit het Dodenboek waarop demonen te zien waren die we persoonlijk hadden ontmoet. Dan waren er nog de shabti's, magische beeldjes die tot leven konden komen wanneer je ze aanriep. Een paar maanden geleden was ik verliefd geworden op een meisje, Zia, dat een shabti bleek te zijn.

Het was al moeilijk genoeg geweest om voor het eerst verliefd te worden. Maar als het meisje dat je leuk vindt ook nog eens van aardewerk blijkt te zijn en voor je ogen in brokken uiteenvalt... Tsja, dan krijgt de uitdrukking 'gebroken hart' opeens een heel nieuwe betekenis.

We liepen door de eerste zaal heen onder een grote plafondschildering van een dierenriem in Egyptische stijl door. Verderop, aan het eind van de gang rechts van ons, kon ik de feestelijkheden in de balzaal horen. Muziek en gelach galmden door het gebouw.

In de tweede Egyptische zaal bleven we even staan voor een steenen fries zo groot als een garagedeur. Uit het steen was een monster gehouwen dat enkele mensen vertrapte.

‘Is dat een griffioen?’ vroeg Jaz.

Ik knikte. ‘De Egyptische versie, ja.’

Het dier had het lichaam van een leeuw en de kop van een adelaar, maar de vleugels waren anders dan op de meeste afbeeldingen die je zult tegenkomen. In plaats van vogelvleugels had het monster vleugels die langs zijn ruggengraat liepen: lang, horizontaal en borstelig als twee omgekeerde staalborstels. Als het monster überhaupt met die vleugels kon vliegen, moesten ze volgens mij kunnen bewegen als die van een vlinder. Ooit was de fries beschilderd geweest. Ik zag nog een paar rode en goudkleurige spikkeltjes op het lijf van het wezen, maar zelfs zonder kleur zag de griffioen er griezelig levensecht uit. Zijn kraalootjes leken me te volgen.

‘Griffioenen waren beschermers,’ zei ik, terwijl ik dacht aan iets wat mijn vader me ooit had verteld. ‘Ze bewaakten schatten en zo.’

‘Te gek,’ zei Sadie. ‘Dus je bedoelt dat ze... o, bijvoorbeeld dieven aanvielen die in musea inbraken om beelden te stelen?’

‘Het is maar een fries,’ zei ik. Maar ik betwijfelde of ik daarmee ook maar iemand op zijn gemak stelde. Egyptische magie draaide juist om het tot leven brengen van woorden en afbeeldingen.

‘Daar.’ Walt wees naar de andere kant van de zaal. ‘Dat is hem toch?’

We liepen met een grote boog om de griffioen heen naar een standbeeld dat midden in de zaal stond.

De god was ongeveer tweeënhalve meter lang. Hij was uit zwart steen beeldhouwd en zijn kleding was typisch Egyptisch: zijn borst was bloot en hij droeg een rok en sandalen. Hij had een ramskop met horens, die in de loop van de eeuwen beschadigd waren geraakt. Op zijn hoofd stond een kroon in de vorm van een frisbee: een zonneschijf, doorvlochten met slangen. Voor hem stond een veel kleiner mensenbeeldje. De god hield zijn handen

boven het hoofd van het kereltje, alsof hij hem zegende.

Sadie tuurde naar de hiëroglifische inscriptie. Sinds ze gastheer was geweest voor de geest van Isis, de godin van de magie, had ze het griezelige vermogen om hiërogliefen te lezen.

‘ΚΝΜ,’ las ze. ‘Ik denk dat je dat uitspreekt als “Chnoem”. Rijmt op “boem”.’

‘Ja,’ stemde ik in. ‘Dat is het standbeeld dat we zoeken. Horus heeft me verteld dat het de sleutel is tot het vinden van het boek van Ra.’

Helaas was Horus niet erg specifiek geweest. Nu we het standbeeld hadden gevonden, had ik absoluut geen idee hoe het ons kon helpen. Ik bekeek de hiërogliefen, in de hoop op een aanwijzing te stuiten.

‘Wie is dat kleine kereltje dat ervoor staat?’ vroeg Walt. ‘Een kind?’

Jaz knipte met haar vingers. ‘Nee, dit weet ik nog! Chnoem maakte mensen op een pottenbakkersschijf. Dat is hij hier vast aan het doen: een mens maken van klei.’

Ze keek naar mij ter bevestiging. Eerlijk gezegd was ik dat verhaal zelf vergeten. Sadie en ik werden geacht de leraren te zijn, maar vaak herinnerde Jaz zich meer details dan ik.

‘Ja, heel goed,’ zei ik. ‘Mensen uit klei. Precies.’

Sadie keek met een frons op naar de ramskop van Chnoem. ‘Lijkt wel een beetje op dat rendier uit het kerstliedje, dat met de rode neus... Rudolf, toch? Het had de rendiergod kunnen zijn.’

‘Het is niet de rendiergod,’ zei ik.

‘Maar als we op zoek zijn naar het boek van Ra,’ zei ze, ‘en Ra is de zonnegod, wat moeten we dan met een rendiergod?’

Sadie kan behoorlijk irritant zijn. Had ik dat al gezegd?

‘Chnoem was een van de verschijningsvormen van de zonnegod,’ zei ik. ‘Ra had drie verschillende persoonlijkheden. ’s Ochtends was hij Chepri de scarabeegod, overdag was hij Ra, en rond zonsondergang, wanneer hij naar de onderwereld ging, werd hij Chnoem, de god met de ramskop.’

‘Verwarrend,’ zei Jaz.

‘Niet echt,’ zei Sadie. ‘Carter heeft ook verschillende persoonlijkheden. ’s Ochtends is hij een zombie, ’s middags een slak en...’

‘Sadie,’ zei ik. ‘Hou je kop.’

Walt krabde aan zijn kin. ‘Volgens mij heeft Sadie gelijk. Het is een rendier.’

‘Dank je!’ zei Sadie.

Walt glimlachte een beetje zuur naar haar, maar hij leek nog steeds afwezig, alsof hem iets dwarszat. Ik betrapte Jaz erop dat ze hem met een bezorgd gezicht bestudeerde, en ik vroeg me af waar ze het daarstraks over hadden gehad.

‘Hou nou eens op over rendieren,’ zei ik. ‘We moeten dit standbeeld naar Huis Brooklyn zien te krijgen. Het bevat een of andere aanwijzing...’

‘Maar hoe vinden we die?’ vroeg Walt. ‘En je hebt ons nog steeds niet verteld waarom we dat boek van Ra zo hard nodig hebben.’

Ik aarzelde. Er was veel wat we onze rekruten nog niet hadden verteld, zelfs Walt en Jaz niet – bijvoorbeeld dat de wereld over vijf dagen wel eens kon vergaan. Dat soort dingen kan je erg afleiden tijdens je training.

‘Dat leg ik wel uit als we terug zijn,’ beloofde ik. ‘Maar laten we nu eerst een manier bedenken om dat standbeeld te verplaatsen.’

Jaz fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik denk niet dat het in mijn tas past.’

‘Ach, maak je toch niet zo’n zorgen,’ zei Sadie. ‘Hoor eens, we spreken gewoon een zweefspreuk uit over het beeld. We gebruiken een of andere grote afleidingsmanoeuvre om de balzaal leeg te maken...’

‘Wacht eens even.’ Walt boog naar voren en bestudeerde het kleinere mensenbeeldje. Het kereltje lachte, alsof het geweldig leuk was om uit klei te worden vervaardigd. ‘Hij heeft een amulet om. Een scarabee.’

‘Het is een veelvoorkomend symbool,’ zei ik.

‘Ja...’ Walt voelde aan zijn eigen verzameling amuletten. ‘Maar de scarabee is het symbool van Ra’s wedergeboorte, toch? En dit standbeeld beeldt Chnoem uit terwijl hij een nieuw leven schept. Misschien hebben we niet het hele standbeeld nodig. Misschien zit de aanwijzing...’

‘Aha!’ Sadie haalde haar toverstok tevoorschijn. ‘Briljant.’

Ik wilde zeggen: ‘Sadie, nee!’, maar natuurlijk zou dat helemaal geen zin hebben gehad. Sadie luistert nooit naar mij.

Ze tikte tegen de amulet van het kereltje. Chnoems handen lichtten op. Het hoofd van het kleinere beeldje opende zich in vier delen, als de bovenkant van een raketsilo, en uit zijn hals stak een vergeelde papyrusrol.

‘Voilà,’ zei Sadie trots.

Ze stak haar toverstok terug in haar tas en pakte de papyrusrol, precies op het moment dat ik riep: ‘Misschien is hij wel behekst!’

Zoals ik al zei: ze luistert nooit.

Zodra ze de rol uit het beeldje trok, begon de hele zaal te rommelen. Er verschenen barsten in de glazen vitrines.

Sadie slaakte een verschrikte kreet toen de rol in haar hand in brand vloog. Zo te zien werd het papyrus niet door de vlammen verteerd en had Sadie ook geen pijn, maar toen ze het vuur wilde uitschudden, sprongen de spookachtige witte vlammen over naar de dichtstbijzijnde vitrine en raceten ze door de zaal alsof er een spoor van benzine lag. Het vuur raakte de ramen en op het glas lichtten witte hiërogliefen op; waarschijnlijk werd er een hele reeks beschermende spreuken en vloeken in werking gesteld. Toen golfdde de vlammen over de grote fries bij de ingang van de zaal. De platte steen begon hevig te beven. Ik kon het beeldhouwwerk aan de andere kant niet zien, maar ik hoorde een hoge, schorre kreet die deed denken aan een heel grote, heel boze papegaai.

Walt liet zijn staf van zijn rug glijden. Sadie wapperde met de brandende rol alsof die aan haar hand vastgeplakt zat. ‘Haal dat ding weg! Dit is echt totaal niet mijn schuld!’

‘Eh...’ Jaz pakte haar toverstok. ‘Wat was dat voor een geluid?’

De moed zonk me in de schoenen.

‘Ik denk,’ zei ik, ‘dat Sadie haar grote afleidingsmanoeuvre gevonden heeft.’